

Finansministeren: Grunden til, at der ikke har kunnet gøres Noget for de nævnte Embedsmænd ved nærværende Lovforslag, har den ærede Taler, som sidst havde Ordet, jo selv indset og fremsat. Jeg maa gjentage de Ord, som han anførte af, hvad jeg har sagt i det andet Thing, nemlig, at jeg erkjender, at der er særdeles Meget, som taler for, at man søger at forbedre Vilkaarene for disse Embedsmænd, og jeg kan tilføje, at jeg allerede har beordret Udarbejdelsen af et Forslag til en Lønningslov for dem. Som Følge deraf har jeg det bedste Haab om, at der vil blive forelagt næste Rigsdag et Forslag i saa Henseende. Hvad der ad administrativt Veie og indenfor de Grændser, som Finansloven sætter, kan gøres for midlertidig at hjælpe paa disse trykkende Forhold, skal blive gjort.

Fischer: Der kan vistnok med god Føie gøres en og anden Betænkelse gjældende med Hensyn til den Maade, hvorpaa det foreliggende Lovforslag er kommet frem. Det er jo nemlig en anerkjendt Sag, at Initiativet i denne Art af Sager ikke ret gjerne bør tages fra Rigsdagens Side, og man kan ikke ganske lulle Dinene for de Fare, der kunne følge af, at man overhovedet gjør en Begyndelse i den Retning. Ikke desto mindre maa jeg for mit Bedkommende erklære, at jeg er saa glad over, at det foreliggende Forslag er kommet frem paa Grund af sammes Indhold, at jeg er meget tilbøjelig til at glemme alle de Betænkelse, som Lovforslaget i Dyrigt kan vække. Der er hidtil gennem Behandlingen af alle Forslag til Lønningslove gaaet en Tilbøjelighed til at knibe og atter at knibe og paany at knibe paa samtlige Lønninger, og det er umiskjendeligt, at man derved paa flere Punkter er kommen ned under, hvad der dikteres af den Regel: „En Arbejder er sin Løn værd“. Jeg ved meget vel, at man til Støtte for at trykke Lønningerne dybere og endnu dybere ned har anført den Sætning, at der endnu ikke har vist sig noget Tilfælde, hvori man forgjæves har søgt Nogen med hvem man kunde besætte en ledig Post. Man har trøstet sig med, at man nok kunde sætte Lønningerne endnu Noget ned, da Erfaringen

ikke havde vist, at der manglede Ansigere. Det er den samme Sætning, som man har anvendt overfor Arbejderne i Ordets strengeste Forstand. Man har ogsaa overfor dem ment, at man uden Fare kunne trykke ned paa Arbejdspriserne, saalænge ikke det Dieblit indtraf, at man ikke længer kunde faae nogen Arbejder. Men Samfundet gjør vel i at vedkjende sig og Staten at gaa i Spidsen for at yde den Sætning Hjuldest, at en Arbejder er sin Løn værd. Og vil man gjøre denne Sætning Hjuldest, saa bliver det at tage andre Hensyn end blot det nysnævnte, om man overhovedet kan faae Nogen til, at gjøre Arbejdet og til maasse at gjøre det lidt billigere. Jeg hilser nu dette Forslag som en begyndende Anerkjendelse af, at man paa flere Punkter er kommen ind paa en gal Veie ved Fastkættelsen af vore Lønningers Størrelse, og at man for Fremtiden vil se til, at yde den nævnte Sætning: „en Arbejder er sin Løn værd.“ Hjuldest gennem Lønningernes Størrelse, samt at Staten vil gaa i Spidsen derfor. Det glæder mig, at der ogsaa i denne Samling paa et andet Punkt er gjort en Begyndelse i den nævnte Retning, og jeg skal med Fornøjelse anerkjende, at Initiativet ligeledes i saa Henseende er udgaaet fra det andet Thing, om end Finansministeren er den, der har stillet det paagjældende Forslag under Finanslovsforslagets Behandling. Jeg sigter herved til, hvad der vil være i ærede Medlemmers Grundring, at der under Finanslovsforslagets Behandling i det andet Thing af den ærede Finansminister blev stillet et Forslag om, at Lønningerne til Stovarbejderne skulde forhøies med en anslaaet Sum af 6,000 Rd. Disse Arbejderes Lønninger vare i en Række af Aar ikke bleve forhøiede trods de stigende Priser paa Livets Fornødenheder, og det havde vist sig, at der var et kjendeligt Misforhold mellem Lønningerne og det Arbejde, der krævedes af de paagjældende Arbejdere. At man, uagtet Arbejdere ikke have manglet, uagtet der ikke har vist sig nogen følelig Trang til Arbejdere, dog paa det nævnte Punkt er skreden til at forhøie Arbejdsprisen, det anser jeg for en Anerkjendelse af det nys af mig nævnte Princip, at Staten bør gaa i Spidsen med sit Exempel